Ч. 93. (888). Львів, середа 24. цвітня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Пастирське послане українських владиків.

Українські владики видали до духовенства і вірних галицької провінції соборне пастирське послане, яке саме тепер відчитуєть ся по всіх церквах Галичини. Се перший спільний відзив українського греко-католицького епископату до вірних від вибуху сьвітової війни. Тяжкі досвіди, які переживала Галичина, а зокрема греко-католицька церква до недавна, залите Галичини Москалями, увязнене і вивезене видимого голови греко-кат. церкви, галицького митрополита Андр. гр. Шептицького, опорожнене перемиського престола наслідком трагічної смерти незабутної памяти еп. Чеховича, увязнене і вивезене Москалями і не-Москалями кількох соток укр. священиків, кількалітний розділ провінції між дві воюючі держави — все те унеможливлялю спільні виступи укр. епископату, та дало привід не до одної з національного і церковного становища цілком непожаданої прояви. Тим більшу вагу має отсей перший спільний відзив наших владик в часі війни до укр. вірних, що порушує справи превеликої, загально-народної ваги і є неначе проголошенем програми, по якій наш епископат спільно думає вести своїх вірних в нинішних превважних часах.

Послане зачинає ся дуже теплою згадкою про бл. п. еп. Чеховича, потім звертає ся від разу до духовенства з зазивом до єдности між собою і повного зєднаня з народом.

Єдність священиків зі своїми Єпископами і між собою, єдність священиків з народом і усунене всякого роздору і розєднаня в народі — читаємо там — нехай буде прапором нашої праці. Само Боже провидїнє вказує нам неначе на потребу єдности і помагає до єї осягненя. Відпала, зникла причина розділу на партії в нашім духовенстві і народі".

„В виду змін і прояснень, які спричинила світова війна, та кличів принятих цілим культурним світом про самоозначене народів, погляди тих священиків, які уважали наш нарід за оден нарід з російським, во всіх народних питанях мусїли піднасти змінам і зближити їх до загалу нашого духовеньства. Від хвилї упадку царату, переворотів в Росії і признаня цілим світом Українського народа за нарід самостійний, відмінний від великоруського, стає ся неможливий той розділ в народних понятах, який ділив наше духовенство до війни. Дальше руководити ся тими самими засадами, якими руководили ся перед війною і найбільше уміркованї члени москвофільської чи старорусської партії значило-би безумовно шкодити нашому народови і противити ся його добру".

„Не можемо входити у внутренні пересвідченя політичні чи народні людий, але мусимо жадати від усіх священиків одної праці і одного духа. Священики, які мали-би инші почуваня національні як весь нарід, є в совісти обовязані примінити ся в цілій зовнїшній праці, до всіх прочих, свої особисті пересвідченя мусять в праці залишити і всім примінити ся до народа, якого суть душпастирами. Ми такої праці жадали-би від кождого Німця, Француза чи Бельгійця, якому мали-би повірити душпастирство над українським народом, ми не могли-би позволяти на якунебудь аґітацію політичну чи національну, противну національним почуваням українського народа. Такої самої праці будемо домагати ся і від кождого священика, що належав до т. зв. москвофільської чи старорусської партії. Будемо домагати ся, щоби без згляду на які-небудь особисті національні пересвідченя не ставляв ніхто ніякої перепони в всесторонпім розвитку національного житя і культури українського народа; а навпаки служив йому і зичливо відносив ся до всіх його справ".

„Після принципу Апостола: „Всѣмъ вся бихъ" чужинець, працюючи яко душпастир серед українського народа і для нього, мусить відречи ся свого особистого патріотизму, взяти хрест Ісуса Христа і з любови для Христа і для своєї пастви стати всім для свого стада, Українцем для Українців, щоб їх спасти".

Порішивши в сей єдиноправильний спосіб відношене духовенства до народу, послане переходить опісля до справ самої Унії і каже:

„Наша Церква з Божої ласки перетревала часи переслїдованя вірна традиціям св. Унії. Були вправдї під натиском ворожої сили і відступства, але пропорціонально так нечисленні що, з радостю можемо се ствердити, наш нарід оказав ся вірним Апостольському Престолови і привязаним до католицької віри".

Отсе ствердженє є доброю відповідю всім тим нашим політичним противникам, а то й „приятелям", що розпускали клевети про масове відступство нашого народу від батьківської Церкви і легкодушний перехід до цареслава.

Обговоривши справу унії та пригадавши духовенству спеціяльні деякі обовязки що до праці над скріпленем віри в народі, послане переходить до громадянських задач духовенства і вірних на найблизшу будучину та каже так:

„Настають часи, коли і в українській державі і в нашім краю мусить наш нарід видати премного людий, що на провідних становищах будуть мати повірене собі загальне добро у всіх напрямах народного і економічного житя. Історичне положенє, в якім приходилось нашому народови і тут і там жити, справило, що у нас мало людий а премного в кождім напрямі праці. І на церковній і на народній ниві справджує ся то памятне і велике слово Христа: „жатва многа — дѣлателей мало"... Широко і далеко розтягають ся лани пожовклі вже, готові, а женців мало. Ми всї до одного відчуваємо ту елементарну потребу людий. Маємо всюди сповнити великі задачі, а до них розмірно так малі сили.

„Віруючий християнин в такім положеню не може забувати на той приказ Христа: „молѣте убо Господина жатви"... Треба нам піднести всенародний молитвений крик до неба о людий, великих, провідних, визначних, святих людий. Мусимо собі випросити, бо випросити премного можемо; ми се віримо, ми се з досвіду знаємо. Мусимо випросити собі великих святих, дівственників, апостолів, учителів, які скріпили би і у нас католицьке житє, і понесли прапор святої Унії на цілу українську державу, святих і великих провідників у всіх напрямах житя церковного і народного. Нехай та молитва стане всенародною, щоденною молитвою, нехай її повтаряють і діти в школі, і нарід зібраний в Церкві і священики при престолах; най розуміють її донеслість всї християни.

„Хтож не видить, яким добром для народу в дочаснім житю, але і для Церкви в духовнім житю великі ґенїяльні учені чи поети, що, будучи вірними Християнами, підносять цілу християнську культуру народу висше, чим много довгих минулих поколїнь? Хтож не видить, як потрібними великі ґенїяльні провідники народу в житю політичнім, які після Божого закону вміють розвязувати найбільші трудности, що стають на дорозі в розвою народного державного житя, або ґенії, що провадять нарід в нові світлі епохи розвою, розцвіту, добробуту. Таких людий потреба нам, і таких людий можемо у Бога випросити".

„По війнї лишає ся нам тисячі сиріт і весь нарід бере їх неначе на виховане. Вони стають немов дітьми всіх нас. Ті, що дають лепти на виховане, на захисти сиріт, нехайже не поскуплять памяти о них в своїх молитвах. То поколїнє сиріт, виховане всім народом, могло би за ласкою Божою і повинно би видати людий, яких нам тепер потреба. Почуваючи ся до вдячности для цілого народу, повинні зростати в тім ідеалї, щоби всему народови помочи, весь нарід двигнути; працею цілого житя і жертвою цілого житя відплатити ся за дізнане від всего народу добро. — Дай Боже, щоб то поколїнє видало великих, могучих, святих людий, і у всім відповіло нашим надіям і нашим за них і за весь нарід молитвам. „Господи! Господи призри з висоти й виждь и посїти виноградъ сей егоже насади десница твоя"...

Послане кінчить ся такою високонастроєною молитвою:

„Всемогучий Творче і Царю всесвіта, Спасителю наш, Ісусе Христе, що цілим серцем любиш весь людський рід, а в своїм безмірнім Провидїню безнастанно промишляєш о кождім народї з осібна, глянь милосерно і на наш український нарід, що з повною надією прибігає до Тебе, свого найлїпшого Вітця і Премудрого Царя.

„Ми, діти українського народу, послушні Твоїй святій волї, любимо всї народи, що Ти їх купив святою Своєю кровю на Хресті, а перед усїм любимо християнською любовю сей наш український нарід; тим-то в любови до нього, а радше до Тебе, наш Боже, просимо: прости йому всї провини, поправ злї його склонности, а добрі скріпи; змилосердь

ся над ним ві всїх його потребах; борони його перед несправедливостями неприятелїв та безнастанно зливай на нього обильне своє благословенїє. Благаємо Тебе, Боже, о особливу опіку і поміч для нього, щоби серед усїх досвідів та покус світа діявола і його слуг міг все зберігати небесне світло, поконувати витревалістю в добрім всякі трудности і завсїгди належати до благословенного Твоєго Божого Царства і тут на сїм світї і в небесній вітчинї.“

„...Пішли українському народови святих, великих своїх слуг, щоби примїром і словом були його мудрими провідниками у всїх напрямах народного, суспільного і полїтичного житя, дай його провідникам світло Твоєї премудрости з неба, дай йому численне а добре і святе духовенство...

„Благослови також і дочасному добру нашого народу, дай йому свобідно розвивати його природні Тобою дані сили, обдари його правдивою і незіпсованою просвітою; благослови його працям на всїх полях науки, мистецтва і добробуту тя благослови всїх і всьо, щоб наш нарід живучи мирно і щасливо, міг Тобі добре служити, а з Твоєю помочю одержати вічну небесну вітчину.

„А Ти, Пресвята Богородице Непорочно Зачата Мати і Царице руського краю, святий Обручнику Йосифе Покровителю вселенської Церкви, св. Архангеле Михаїле, св. Володимире і св. Йосафате і ви всї Покровителї українського народу, спікуйте ся завсїгди тим народом, щоби став народом святим, сповняв своє Боже післанництво, навернув весь схід до світла віри, причинив ся до спільного добра роду людського, був помочию і потїхою святої католицької Церкви, а вічному Царю приносив безперестанну славу, честь і поклін во віки вічні. Амінь.“

На сїм отсе замітне послане кінчить ся.

Війна в Тиролю.

Віденъ, 22-го цвітня. (Урядово). — Артилерійська борба на тирольськім полудневім фронтї і плоскогірю Семи Громад не перепинає ся.

Бої піхоти у Франції.

Берлїн, 22-го цвітня. — Урядово доносять зі східного фроту:

На поли битви місцеві бої піхоти. Проби неприятеля переправитись через канал Ля Басе на північний захід від міста Бетін не вдались в наслїдок нашого огня.

На північ від Альбер полонили ми 88 Анґлійців, а між ними 2 офіцирів і здобули 22 мінових гарматок і кілька скорострілів. Ту і там артилерійські бої.

На прочих фронтах боєва діяльність держалась умірковавих границь.

Над каналом Ля Басс.

Берлїн, 22-го цвітня (Вольф). Нечю 20-го сего місяця пробував неприятель після сильної артилерійської підготовки переправитись коло Бетін через канал Ля Басс на понтонах. Під сильною охороною огня спустив він на воду чотири сильно обсаджені лодки. На них почали падати німецькі ґранати і розбили їх на прах. Здаєсь, що з жовнїрів, які сиділи в понтонах, не уратував ся ні один.

Раймс перестав істнувати.

З Парижа доносять: Місто Раймс горіло через сїм днїв. Лишились по нїм лише руїни домів на одній улици. Зрештою місто більше не істнує, а там де жило перед війною сотки тисяч щасливих людий, валяють ся лише стерти каміня. Від 10 до 16 цвітня попало в місто більше як 100 тисяч ґранатів.

В однім дни 12 цвітня випущено на місто більше як 30 тисяч ґранатів і горючих бомб. Французькі летуни виділи полумя з лїтаків на 150 кільометрів від Раймсу. Улиці міста зникнули, театер, судова палата, давні старі доми і палати, історичні забутки, твори штуки всьо се пало жертвою вогню. Лише подіравлені і валячі ся мури славного раймського собору свідчать про славну бувальщину давнього коронаційного міста французьких королїв.

Жертви бомбардованя Парижа.

Париж, 21-го цвітня. — „Excelsior“ подає, що при бомбардованю Парижа з велитня-гармати згинуло 118 людий, а ранено 236. Часопись ся замічає, що бомбардоване триває вже 29 днїв.

Підчас пруско-француської війни 1871 р. бомбардовано Париж всего 22 днїв, причім убито 105 людий, а ранено 369.

Присяга Ірляндців.

Роттердам, 20. цвітня. Доносять з Льондону, що 27 з 30 епископів Ірляндії підписало маніфест проти обовязку військової служби. Парохи мають взяти від своєї пастви присягу, що вона буде всїми силами опирати ся проти воєнного обовязку.

Положенє є дуже поважне.

Льондон, 22 цвітня. (Райтер). Вчера в цїлій Ірляндії проповідували священики проти військового обовязку. Після укінченя служби божої богато священиків відібрало від великих народних мас присягу на супротивлене ся проти військового обовязку.

Народний ірляндський посол Девлїн мав в Бельфасті мову перед тисячлюдними зборами і горячо взивав Ірляндців всїми силами ставити опір проти закона о воєнім обовязку.

Перед вибухом!

Льондон, 22. цвітня. (Райтер) „Daily Chronicle“ доносить з Корк: Військові власти заняли всї важнійші зелїзниції, та почтові і телєґрафічні уряди Ірляндії.

Конфіската оружя.

Льондон, 22. цвітня (Райтер). Полїція сконфіскувала вчера всьо оружє і амуніцію у всїх фабриках оружя в Дублїні. Як доносять, переведено те саме також в цїлій Анґлії.

Страх Анґлії перед повстанєм Ірляндії.

Кольонїя, 21 цвітня. Після донесень „Temps“ полїтичне положенє в Льондонї є дуже поважне. Публична опінія боїть ся кровавого повстаня в Ірляндії. Помимо симпатії до Ірляндців Франція мусить мовчати, бо ходить ту о жите-буте Анґлії.

Страйк на Угорщині.

Будапешт 22. цвітня. (Ткб.) Зорґанїзовані робітники урядили пополудни триголинний демостраційний страйк за загальним правом голосованя.

У всїх фабриках перепинено працю. Трамваї перестав курсувати. Каварні, ресторани і склепи були по більшій части замкнені. Около 100.000 робітників потягнуло улицями міста до пригородського ліску, де мали мови робітники-провідники. Принято постанову, в якій домагають ся загального права голосованя. Після 5. год. пополудни укінчено збори і учасники розійшлись. Нїгде не нарушено супокою.

Будапешт 22. цвітня. Після постанови соціяльно-демократичної партії відбули ся вчера по всїх великих містах Угорщини масові демонстраційні страйки за загальним виборчим правом. Вівторок рано мають робітники назад підняти працю.

Литва і Саксонія.

Берлїн, 2. цвітня. „Weserzt.“ доносить, що до Берлїна приїхав саський наслїдник престола і буде переговорювати з парляментарними провідниками і мінїстрами. Темою переговорів має бути персональна Унїя між Литвою і Саксонїєю.

Прилученє Естонії і Лїфляндії до Прус.

Берлїн. 22-го цвітня (Ткб.). — Після донесень вечірних часописий приняв канцлер дня 21-го цвітня естонських і лїфляндських послів у великій головній кватирі.

Ґраф Ґертлїнґ подякував послам за довіре до цїсаря і обявив про згоду цїсаря взяти Естонїю і Лїфляндію під військову опіку німецької держави і поперти їх змаганя до відірваня ся від Росії.

Вкінци заявив канцлер іменем цїсаря згоду на узнанє відірваних від Росії країв — независимою державою. Бажанє лїфляндсько-естонського сойму, щоби новосотворену конституційну монархічну державу получити персональною унїєю з пруською короною, возьме цїсар під прихильну розвагу і дасть своє ласкаве рішенє.

Мало їм і Холмщини.

Помимо Берестейського договору, заключеного між Українською Народною Республикою а державами,

— Польща утверджує вже тепер при підмозї окупаційних властий своє пановане на Холмщинї. Вибори до Ради Стану переведено також в окрузї Замостейськім, втягнувши до виборів повіти признані договором Україні. На днях донесли часописи, що польське правительство отвирає в Замостю польський окружний суд, якому будуть підлягати повіти признані в Берестю Українській Республиці, як повіти: Білгорайський, Грубешівський, Томашівський і т. д. Значить ся, степень за степенем, Польща завдяки осередним державам, що підписали Берестейський договір, усадовлюють ся що-раз сильнїйше на українських землях.

Анектувавши таким робом Холмщину, простягає Польща свої хижацькі лабети дальше на схід. Вона вступає вже на Волинь...

Ось що пише „Czas“ в 20. с. м. в статї „O szkolnictwie polskiem na Wołyniu“: „Берестейський договір, що проклямував незалежність України в фантастичних (?) границях, які сягають далеко поза етноґрафічну українську територію (???), відбив ся між иншим діймаючо також на гарно розвиваючій ся польській освітї в волинських повітах, окупованих (?), австрійськими військами. Інформації надіслані нам з Волинї, дають докладний образ тамошних шкільних відносин, а рівночасно становлять пророчистий апель до польської суспільности, котра ті „kresowe placówki“, супроти змінених умов, повинна власними силами піддержати й заховати. Крім грошевої підмоги треба також заопікувати ся Волинню на політичнім (???) полї, а наше представництво у Відни уже безперечно своїх впливів, щоби рішаючі військові круги спонукати не робити перепон польському шкільництву, що є вислїдом внутрішної (??) потреби (??) волинського польського (?) населеня.

упадком ґр. Черніна і фікції (??) Берестейського договору представляють ся менше актуальними і належалоби отже в кождім разі аж до пояснення положеня (?) здержати чим скорше нефортунні виконавчі інструкції, в висилані осередними державами до окупаційних (?) теренів на Україні“.

За Холмщиною іде отже черга на Волинь.

Большевики стріляють в Японців.

„Daily Mail“ доносить з Токіо що у Владивостоці стріляли 9 цвітня большевицькі війська на японських моряків. Ті відповіли на стріляннну.

Анґлійці не мали ніяких страт.

НОВИНКИ.

— Позір курці. Після міністеріяльного розпорядку поділить ся курців на сталих гостий і на гостий склепових. За сталих гостий уважае ся всіх мущин від 18 р. житя, що стало мешкають в рейоні трафіки і не мають приділеної порції тютюну. Сталих гостий затягае ся в лісту і видає ся їм тютюнові карточки. На карточки ті — в міру запасу тютюну можуть купувати тютюнові вироби в такім відношеню: 6 циґар, 18 папіросів, пів пачки тютюну, пачку тютюну до файки. Як склепових гостий уважає ся особи, які лише на короский час мешкають в рейоні трафіки (подорожні, жовнірі на урльопі і др.) Сталі гості, діти і молодіж не можуть уходити за склепових гостий. Провини проти сего розпорядку карае ся гривною до 5.000 корон або арештом до 6 тижнів.

— Міністер для польських справ у Київі поставив внесок на засіданю Центральної Ради, щоби вибрати комісію, яка розслідила би причину борби між польським військом а українським селянством.

— Військова ракета причиною пожежі села. Дня 19. с. м. в селі Станимирі, пов, Перемишляни огонь при сильнім вітрі знищив 20 загород. Причиною огню була військова ракета, яку одна дівчина знайшла в стодолі і подала однорічному охотникови Грабови, а сей потиснув її так нещасливо, що ракета вибухла, запалила солому в стодолі. а звідси огонь росширив ся при сильнім вітрі на иншi будинки. Крім будунків згоріло 3 штуки худоби, а одній селянці 1.400 кор., схованих в мішку, в житі. Більше як 20 родин знайшло ся нараз без даху і кусника хліба. Бульба на насіне і деяке збіже погоріло і тим родинам не лише на тепер, але і на другий рік грозить голод з причини необсадженя і не засіяня поля. Поміч тим бідакам є конечна.

— Орґанізація укр. зелізничників в Стрию, Дня 17 марта 1918 відбули ся Загальні Збори зелізничників-Українців в Стрию. Вже сама присутність великого числа учасників була доказом, що згуртоване у свою станову орґанізацію уважали всі за конечність. Основано „Групу українських зелізничників у Стрию“, до якої вписалось вже около 400 членів. Товариство має свій льокаль у „Народнім Домі“ при вул. Шевченка, II. оверх. Подаєм се усім товаришам до відома а товарижів Стрийщини і околиці заклинаєм до вступленя в члени! Нехай не бракне нікого з товаришів зі Стрийщини між членами своеї станової овґанізації. — Група укр. зелізничників у Стрию.

— Відзначене буковинських послів. Цісар надав послови Антонови Лукашевичеви лицарський хрест ордеру Леопольда, Ілії Семаці офіцирський хрест ордеру Франц Йосифа і Миколі Спинулови ордер зелізної корони III. кляси.

— Осма німецька воєнна позичка. Вислід осьмої німецької воєнної позички виносить після дотеперішних обчислень 14 і пів міліярда марок.

— Сходини українського народного учительства повіта долинського. Дня 1. мая (в велику середу) о год. 2-ій з полудня. в комнатах „Бесіди“ в Долині, відбудуть ся дов. сходиня укр. нар. учительства. Ціль сходин: віднова нашого орґанізаційного житя. — Осібних запрошень не висилає ся. — З поважанем: Володимир Чолій, учитель.

— Позір Угнівщина! З 18. цвітня сего року начала свою торговельну діяльність мішаних товарів „Українська Торговля“ в Угнові. Сею дорогою просимо Вс. отців і Вп. учительство звернути увагу людям на наш склеп. Час крайний перестати запомагати жидів, що в несовістний спосіб беруть великі суми за лихий товар. Крайний час в нашім місті розвинути основно торговельне стоваришене. Свій до свого, каже пословиця. Скріпляймо наш український народ економічно а здобудемо собі гарну будучність. — За Надзірну Раду: О. Марко Гіль, голова. Текля Дорошівна, секретарка.

Загальні Збори товариства св Апост. Павла. Дня 27. марта с. р. відбулись загальні збори священичого товариства св. Ап. Павла при незвичайно великій участи духовенства всіх трех дієцесій. На зборах явилось близко дві сотки священиків так осивілих в службі Христу і народу душпастирів як і молодих ще Левитів. Зборам проводив о. шамбелян Юрик з Золочева а секретарював о. Володимир Федусевич, катихит зі Львова.

На порядку дневнім були незвичайно цікаві реферати, тому викликали вони велике заінтересоване і оживлену дискусію. Перший реферат був о справі холмській. Отся одна гадка, що Холм, земля наших братів так по вірі і обряді як і мові і національности, орошена кровію мучеників не за латинський обряд а за „унїятську“ віру мала би тепер припасти відвічним, воторичним історичним ворогам унії — се одна вистарчила, щоби викликати горячі дебати і живий. однодушний протест цілого зібраного духовенства. Се прямо скандал посягати на землї, на яких лежать міста Берестє, звісне з заключеної унії з Римом. Замостє, звісне з славного синоду, який влляв нове житє в орґанізм унїятської церкви, Біла, гробниці мощий св. Мученика за Унію Йосафата. Землї сї, наколи підуть під Польщу, безперечно будуть змушені приймити латинство, бо Поляки були і є гробокопателями унії і певно не жахнуть ся перед тимсвітовим скандалом знищити унію на тих землях. Підляше і Холмщина ще доси не належать до Польщі а є лиш під окупацією австрійською, а вже Поляки добули всіх сил і своїх впливів, щоби не допустити там унїятського духовенства, підчас коли рівночасно польські ксендзи, „пончошкові“ учительки та весь урядничий апарат всїми силами насаджують польщину. По оживленій дискусії принято одноду шно відповідні резолюції.

Другий реферат був о „суспільній праці духовенства“ і о підготовленю ся до неї. Референтом був о. Юліян Дзерович а в дискусії забирали голос; о. Н. Щепанюк, о. дек. Винницкий, о. Вол. Лиско, о. Ал. Стефанович, о, П. Стернюк, о. Ник. Куницький і инші. Наше українське духовенство ніколи не відтягало ся від суспільної праці над народом. чого доказом хочби величавий обхід 3-ого марта, який відбув ся головно завдяки освідомлюючій праці нашого духовенства серед нашого народу. Однак війна викликала ще більшу потребу і ще більше газузиї народної господарки та ще більшої співпраці духовенства, Численні розпорядки о виселенцях, чинитьбах, відшкодованю, військових причинках, воєнних сиротах, в яких мало наш простолюдин визнає ся і свого права і гроший не допоминає ся, в наслідок чого пропадають нам міліони, вкладають на священика і „плебанію“ бути бюром правної поради для своєї пастви. Відповідні до того резолюції приняли збори однодушно.

Справу дяківську реферував о. радник Ал. Стефанович. Вимовними словами представив о. референт потребу заінтесованя ся так долею дяків, як також плеканя давних наших прегарних мельодій церковних, які через воєнне лихоліте затрачують ся та забувають ся. Збори признали сю справу незвичайно важною і актуальною і одобрили відповідні резолюції поставлені о. референтом.

Послідний реферат, дуже основно опрацьований був о. сов. Леоніда Лужницького о опіці душпастиря над дорастаючою молодіжю. Референт представив великі небезпеки, на які наша сільська дорестаюча молодіж є наражена, як також подав способи, як би здичілую і звихнену молодіжи запобігчи. Маємо надію, що о. референт подасть свій реферат до „Ниви“, щоби в той спосіб і ширший загал духовенства, який не міг бути на зборах присутний міг скористати з його світлих помічень.

На конець подав о. В, Дзерович зборам до загального відома, що заснувуєть ся нова видавнича спілка на уділах, яка має на меті виданне книжек, брошур і часописий в христіянськім дусї. Один уділ виносить 50 корон а вписового 5 корон. В тій хвили, мимо сего, що збори пізно протягнули ся і вже лише горстка духовентства осталась вплачено більше як 1.000 корон титулом уділів на нове видавництво.

Збори вибрали новий виділ на 1918 рік якого головою став о. Юліян Дзерович, заступником голови о, Теодозій Лежогубський. Секретарем вибраний о. Евген Монцібович, касієром о. Олександер Малицкий а бібліотекарем о. Іван Лучинський. До виділу кромі сего увійшли: о. Ал. Стефанович, о. др. Ст. Юрик, о. Леон. Лужницький. о. Леон. Куницький, о. др. Гавр. Костельник, о. Ал. Радзикевич. До контрольної комісії вибрані: о, Василь Лицишяк, о, Василь Лиско і о, Сень Біленький.

— Шкільництво для українських виселенців в краях західних се є в Австрії Долішній, Моравії і Чехах дістало повну орґанізацію, позаяк Міністерство справ внутрішних в порозуміню з Міністерством просвіти установило власти надзираючі, се є шкільних інспекторів. Потреба шкільного інспектора для українських шкіл на виселеню в діли переведеня одноцільної орґанізації, уедностайненя науки і т. п. в поодиноких таборах, селах, та краях монархії, давала відчувати ся від самого початку, але заходи запомогового комітету і культурної ради натрапляли з многих зглядів на трудности і полагоджене сеї справи перетягнуло ся аж до січня 1918 р. Розпорядком Міністерства спр. вн. з дня 27. січня 1918 р. рішено справу не лиш для шкіл українських, але й инших.

Для інспекції українських виселенців з Галичини. приміщених в Долішний Австрії, Моравії і Чехах іменувало Міністерство інспектора Володимира Кабаровського, який від самого початку війни заняв ся молодіжию на виселеню та організацією курсів у Ґмінді. Вольфсберґу і Києві (Гая) а місце уряду означили Президію памісництва у Відни.

Для шкіл збігців з Буковини іменовано дра Панька Клима і приділено його до Президії Намісництва у Берні. Виравді справа виселеня в стадії розвязаня: виселенці вертають на рідну землю поодиноко і транспортами, школи звужають чимраз більше обсяг свого діланя, та є чим раз близше розвязаня, але власне тепер, не менша робота, як в часї орґанзації

Поворот виселенців з многих зглядів наступає вільно; в марти було еще українських виселенців в краях західних 30.000 а між ними найменче 20—30 прц. молодіжи шкільної, якою треба заопікувати ся до кінця, та хоронити від здеморалізованя та здичіня. Між дітьми богато сиріт, ті почасти вже згуртовані в таборі у Гміндї і у Гая і для них треба забезпечити до часу приміщеня в Галичині і науку і опіку.

Богато українських виселенців находить ся в західній Галичині і для їх дітий треба би забезпечити науку рідної мови. Вкаканим заняти ся тепер і сею справою.

— Концерт в честь Тараса Шевченка уладжує молодіж академічної гімназиї і її філії у Львові в пятницю дня 26. IV. с. р. в великій сали муз. тов. ім. М. Лисенка. Початок точно о 7. год. вечером. В склад програми входять хоральні, сольові та орхестральні продукциї. Дохід призначений на добродійні цїли. Вступ за запрошенями.

— З нагоди концерту, який в дни 9. мая 1918 р. уладжує муз. Т-о ім. М. Лисенка у Львові, доносять нам, що п. Богдан Бережницький (челїст), який відбуває під сю пору артистичне tournee по Боснї, повідомив тих днях комітет, що крім своєї окремої точки, буде рівнож грати разом з уп. Перфецьким і В. Барвінським в тріо, зладженім нашим композитором В. Барвінським. Комітет звертає увагу української публики, що з огляду на невелике число місць, належить поспішити ся з замовленями карт вступу.

ОПОВІСТКИ.

Середа, дня 24-го цвітня 1918.

Нині: 24-го цвітня: греко-кат.: Антипа римо-кат.: Юрія.

Завтра: 25-го цвітня: греко-кат.: Василя преп., римо-кат.: Марка еп.

) На сходинах „Союз Українок“ в четвер дня 25. цвітня (саля Бесіди) виголосить відчит на тему: „Дещо з експериментальної психольоґії“ п. О. Ціпановська. Початок о год. 6. по пол. Гості особливо з педаґоґічних кругів пожадані.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

У Львові:		В краю і державі:	За границею:
На рік	44— К.	56— К.	На Україні . . . . . . 56 карб.
„ пiврoку	22— „	28— „	В Німеччині . . . . . . 56 мар.
„ чвертьроку	12— „	15— „	В инших державах . 84 фр.
„ місяць	4— „	5— „	

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ:

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К.; в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і неділю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана, Львів Сикстуська 19.